

บทที่ 1

เขียนเชิงสืบสวน

รัชสมัยเทียนฉีปีที่สิบสี่ ชาวเปยฮวงที่ระเห่ร้อนไปอยู่ดินแดนหนาวเย็นทางเหนือสุดนานนับพันปีอพยพลงใต้ แยกทุ่งหญ้าผืนใหญ่จากเผ่าจิวจั้งกลับไปครอบครอง เป็นผลให้กองกำลังทหารม้าเผ่าจิวจั้งบุกรุกดินแดนในจงหยวน สถานการณ์เลวร้ายที่สุดในรอบสิบปี เพื่อเป็นการรับมือ อาศรมเทพแห่งซีหลิงต้องออกโครงการเทพเรียกร่องให้เหล่าสาธุศิษย์ของเฮ่าเทียนรวมถึงผู้ร่วมอุดมการณ์เดียวกันส่งกำลังช่วยแคว้นเยียนต่อต้านการบุกรุกของคนเถื่อน

ในเวลาเดียวกัน ต้าถังก็ได้ส่งกองกำลังชายแดนที่ประจำการอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือไปช่วย โดยใช้ชื่อว่า 'กองทัพพิทักษ์เยียน' ด้วยศักดิ์ของโครงการเทพ กองกำลังทหารม้าเผ่าจิวจั้งที่มาก่อนความสงบและปล้นสะดมอยู่ตามแนวชายแดนก็ดูสงบเสงี่ยมเรียบร้อยขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อทัพหน้าของกองทัพพิทักษ์เยียนของต้าถังเคลื่อนพลลัดเลาะเชิงเขาหมินชานมาถึงเขตทุ่งร้างทางเหนือของแคว้นเยียน ฉานอวี่เผ่าจิวจั้งก็ยิ่งเพิ่มความพยายามในการควบคุมเผ่าย่อยของตน

ให้อยู่ในอาณัติ บนฟุ้งร้างที่มีแต่เสียงหวีดหวิวของลมหนาวจึงยากที่จะพบเห็นร่องรอยของคนเถื่อนอีก

สาเหตุที่จัดการนักรบบนหลังม้าเหล่านี้ไม่ได้ง่ายๆ เป็นเพราะด้านหลังของพวกมันเป็นคือทุ่งหญ้าที่กว้างใหญ่ไพศาล พอเห็นท่าไม่ดีพวกมันก็จะถอยเข้าหลบซ่อนในทุ่งหญ้าที่มีความสูงท่วมหัว ทำให้การไล่ล่าค้นหาเป็นไปได้ยาก ดังนั้นนอกเสียจากว่าจักรพรรดิของแต่ละแคว้นจะมีความมุ่งมาดและปณิธานอันยิ่งใหญ่เหมือนปฐุมกษัตริย์ของต้าถังมิเช่นนั้นแล้วภัยคุกคามนี้ย่อมไม่มีทางถูกกำจัดให้หมดสิ้นลงได้

หลังจากควบคุมการรุกรานชายแดนแคว้นเยียนของชนเผ่าย่อยลงได้ส่วนใหญ่แล้ว ราชสำนักเผ่าจ้าวจิ้งก็ส่งทูตมาเจรจาขอสงบศึก เพราะเหตุนี้กองทัพจากจงหยวนที่รวมตัวกันอยู่นอกชายแดนแคว้นเยียนจึงมิได้เคลื่อนกำลังพลขึ้นเหนือ แต่เลือกที่จะตั้งมั่นอยู่ที่เดิม เน้นความสนใจไปที่การป้องกันป้อมปราการที่เป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญตามแนวชายแดนแทน สถานการณ์การสู้รบจึงเปลี่ยนเป็นสงบขึ้นมาก

กองทัพจำนวนกว่าสิบล้านที่ตั้งมั่นรักษาการณ์อยู่นอกชายแดนแคว้นเยียนนี้มีชื่อว่า 'กองทัพร่วมจงหยวน' ทว่านอกจากผู้ฝึกถนัดรณรงค์ที่มาจากแคว้นหนานจิ้นและเว่ยหลุนแล้ว ที่เหลือก็ล้วนแล้วแต่เป็นทหารของแคว้นเยียนและของกองทัพพิทักษ์เยียนที่ต้าถังส่งมา

ทหารในกองทัพพิทักษ์เยียนล้วนเป็นทหารจากกองกำลังชายแดนประจำทิศตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งบัญชาการโดยแม่ทัพใหญ่ชยาโหว ทหารเหล่านี้ขึ้นชื่อในเรื่องความกล้าหาญ เด็ดเดี่ยวเลือดเย็นไร้ปราณี เมื่อสิบปีก่อนสามารถบุกตีแคว้นเยียนได้ซัดๆ กันสิบกว่าเมือง ทั้งความทรงจำอันปวดร้าวและความเศร้าอาดูรไว้ให้กับราษฎรชาวเยียนจนยากจะลืมเลือน ในสายตาของราษฎรเหล่านี้ กองทัพพิทักษ์เยียน

จึงยังชั่วร้ายและน่ากลัวกว่ากองกำลังทหารม้าของชนเผ่าอนารยะเสียอีก

และเพราะเหตุผลนี้ ชาวเยียนทุกระดับชั้นตั้งแต่องค์จักรพรรดิลงมาจนถึงพลทหารจึงต่างก็หวาดระแวงกองทัพพิทักษ์เยียนของต้าถัง จนออกนอกหน้า แม้จะยังคงส่งสุกร วัว และเสบียงอาหารให้ แต่ระหว่างทหารเยียนกับทหารต้าถังกลับมีช่องว่างกว้างใหญ่ขวางอยู่ พวกมันแยกกันตั้งค่าย ฝ่ายหนึ่งอยู่ทางทิศตะวันตก อีกฝ่ายอยู่ทางทิศตะวันออก สามารถมองเห็นกันได้ในระยะไกล แม้ภายนอกต้องคอยช่วยเหลือกันแต่ลึกๆ แล้วกลับเฝ้าคุมเชิงสังเกตความเคลื่อนไหวของกันและกันอยู่ตลอดเวลา

ผู้ฝึกฉนวนจากแคว้นต่างๆ ที่ได้รับโองการเทพต่างก็พักอยู่กับกองทัพของแคว้นเยียน ส่วนศิษย์สถานศึกษาที่เดินทางมาจากฉางอันเพื่อฝึกภาคปฏิบัติย่อมต้องพักอยู่ในค่ายทหารของกองทัพพิทักษ์เยียนของต้าถัง

ย่างเข้าปลายฤดูสารท อากาศในทุ่งร้างหนาวเยือกเร็วกว่าที่อื่น ลมหายใจที่พ่นออกมากลายเป็นไอ ต้นไม้ใบหญ้ากลายเป็นสีเหลืองอมน้ำตาล

นอกเขตค่ายทหารมีเนินเขาอยู่ลูกหนึ่ง ต้นไม้ที่ขึ้นหรือมหาริมใบร่วงหมดต้นไปนานแล้ว ยามเย็นทอดสายตาอยู่ที่นี้สามารถมองไกลไปถึงขอบฟ้า สามารถเห็นควันไฟโขมงจากการลุกไหม้ของอะไรบางอย่างในทุ่งร้างสุดลูกหูลูกตา อีกทั้งรถม้าที่บรรทุกทหารบาดเจ็บวิ่งบุเลงๆ เข้ามาเป็นครั้งคราว

บัดนี้สถานการณ์ทางชายแดนสงบลงแล้ว อีกไม่นานคงมีการเรียกประชุมเพื่อเจรจาสงบศึก แต่ลึกเข้าไปในทุ่งร้าง การปะทะระหว่างทหารม้า

ด้าถึงกับพวกคนเถื่อนก็ยังคงมืออยู่ประปราย สองสามวันก็จะมีการส่งศพ หรือทหารบาดเจ็บกลับมาสักที

วันนี้หนึ่งเซวียนั่งอยู่บนเนินเขามองไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ มือที่วางอยู่บนเข่าถือป้ายเล็กๆ ไว้อันหนึ่ง

วัตถุที่ใช้ทำป้ายอันนี้แปลกยิ่ง มิใช่ทอง หยก หิน หรือไม้ แต่กลับ มีความแข็งแกร่งอยู่มาก นี่เป็นป้ายที่ศิษย์พ่อวีเหลียนมอบให้ก่อนออกเดินทาง ตอนนั้นมันไม่ได้สนใจ ต่อมานี่ขึ้นได้จึงมักเอามาลูบคลำเล่น ระหว่างเดินทาง พยายามขบคิดว่านางให้ไว้เพื่อใช้ทำประโยชน์อะไร พอมีเรื่องให้ขบคิดก็ค่อยบรรเทาความคิดถึงเมืองฉางอันลงไปได้บ้าง

ใต้แผ่นฟ้าทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือมีแถบสีดำอยู่แถบหนึ่ง ดูแล้ววางเลื่อนไม่สะดุดตา แต่มันเคยไปที่นั่นมาก่อน รู้ดีว่าเทือกเขาสูงต่ำ ที่ทอดตัวยาวเหยียดจากทิศใต้ไปทิศเหนือเป็นระยะทางหลายพันลี้และแบ่งดินแดนทางเหนือออกเป็นสองส่วนนามว่าหมินชานนี้มีความใหญ่โตเพียงไร ด้วยเหตุนี้มันจึงยิ่งรู้สึกว่ท้องนภาและทุ่งร้างผืนนี้กว้างใหญ่ไพศาลเกินกว่าจะพรรณนาออกมาเป็นคำพูดได้ ตอนมันกับซังซังเป็นเด็ก ส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ตรงเชิงเขาทางทิศตะวันออกของหมินชาน แต่เมื่ออยู่ครั้งหนึ่งพวกมันออกจากเขามาทางหน้าผาด้านทิศตะวันตก จึงได้พบกับจิวเออร์ที่รอดพ้นจากการสังหารหมู่ ความทรงจำนี้ผ่านมานานมากแล้ว แต่ก็ยังชัดเจนเหมือนเพิ่งจะเกิดขึ้น

เทือกเขาหมินชานไม่เพียงแบ่งดินแดนทางเหนือเป็นสองส่วน ยังแบ่งทุ่งร้างตอนใต้ออกเป็นฝั่งตะวันตกกับฝั่งตะวันออก และยังขวางกั้นดินแดนบางส่วนระหว่างด้าถึงกับแคว้นเฮียนด้วย

เพราะเคยไปมาก่อนจึงจำได้ว่าลิกเข้าไปทางเหนือของเขามินชาน ไม่ไกลมีช่องเขาที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติอยู่แห่งหนึ่ง หากไม่อยากเดิน

อ้อมเทือกเขาขึ้นไปทางทุ่งร้างตอนเหนือแล้ววกกลับลงมาก็ได้แต่เดินผ่านช่องเขาที่ว้านี้

จุดยุทธศาสตร์สำคัญทางการทหารเช่นนี้ย่อมต้องถูกตำถ่างยึดครองเอาไว้อย่างเหนียวแน่น ที่นั่นตั้งมั่นรักษาการณ์โดยกองกำลังฝ่ายเหนือซึ่งเป็นกองกำลังที่มีความเก่งกาจยอดเยี่ยมที่สุดกองหนึ่ง แต่ภารกิจที่สำคัญที่สุดของกองกำลังนี้กลับมิใช่การเฝ้ารักษาเพื่อเอาจุดยุทธศาสตร์ที่ว้านี้ไปคุกคามแคว้นเยียนหรือชนเผ่าจ้วงซึ่งอยู่ในดินแดนแห่งทุ่งหญ้าทางฝั่งตะวันออก เพราะที่ทำให้ตำถ่างกังวลใจอย่างแท้จริงก็คือเผ่าจินจั้งซึ่งมีขุมกำลังแข็งแกร่งที่สุดในทุ่งร้าง และเป็นเผ่าที่องค์หญิงสี่ห่อวีเคยแต่งออกไปนั่นเอง

เมืองเว่ยที่หนึ่งเซวียพำนักอาศัยเป็นเวลานานหลายปีคือหนึ่งในเจ็ดเมืองหน้าด่านซึ่งเป็นแนวป้องกันชายแดนที่ถูกรักษาการณ์โดยกองกำลังฝ่ายเหนือที่ว้านี้ และเป็นเมืองที่ไม่สะดุดตาที่สุดในบรรดาเมืองทั้งเจ็ด ยามนี้พอมองไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ มันคล้ายได้เห็นเมืองเว่ยที่อยู่อีกฟากหนึ่งของเทือกเขา ที่ซึ่งมันถือว่าเป็นบ้านเกิดของมันกับซังซังอย่างแท้จริง จิตใจจึงรู้สึกอบอุ่นขึ้นมา

ไม่ทราบว่าคุณคนที่นี่ในตอนนี้เป็นเช่นไรบ้าง สุขภาพของแม่ทัพหมาเป็นอย่างไร ได้รับตัวเงินที่มันฝากมากับขบวนรถม้าในฤดูวสันต์หรือไม่ หากทราบว่ามันมูมานะบากบันอยู่ในฉางอันจนประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่ ทุกคนจะตีผลลงกันก็มากน้อย และมันกับซังซังสมควรจะกลับไปเยี่ยมทุกคนเมื่อไหร่

"มาตั้งค่ายอยู่ที่นี้เดือนเศษแล้ว เอาแต่ส่งทหารม้าออกไปสอดแนมเมื่อไรจึงจะเข้าใจมตให้รู้เรื่องราวสักที อีกไม่กี่วันก็จะเข้าเหมันต์แล้วถึงตอนนั้นจะเข้าทุ่งร้าง กำลังพลต้องเจอกับความยากลำบากมากกว่า

ในตอนนั้นหลายเท่าหนัก"

นายทหารหนุ่มสวมเกราะอ่อนที่ถูกขัดจนขึ้นเงารับคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างหนึ่งเซวีย ชมวดคิ้วมองทุ่งร้างเว้งร้างตรงหน้ากับทหารบาดเจ็บบนรถม้าพลางกล่าวอย่างหงุดหงิด

"ไม่รู้จริงๆว่าทางจวนแม่ทัพคิดอะไรกันอยู่ ได้ยินว่าแม่ทัพชยาโหวไม่ได้เหยียบเท้าเข้าอาณาเขตของแคว้นเยียนแม้แต่ก้าวเดียว ตอนนี้อย่างคงอยู่ในเมืองถู่หยาง ซ่างไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย"

หนึ่งเซวียยิ้มพลางกล่าวว่า

"จะฆ่าไปไยต้องใช้มีดฆ่าโค จะรับมือกองกำลังทหารม้าเผ่าจู้จั้งไยต้องให้แม่ทัพใหญ่ชยาโหวออกโรงด้วยตัวเอง ที่ราชสำนักส่งกองกำลังชายแดนประจำทิศตะวันออกเฉียงเหนือมาทั้งนั้นก็ถือว่ามีเกียรติฉานอวีเผ่าจู้จั้งมากแล้ว เหตุที่แม่ทัพชยาโหวไม่มาบัญชาการรบที่นี้ก็เพราะมันรู้ว่าการศึกครั้งนี้ไม่มีทางเกิดขึ้น เมื่อไม่คิดจะเคลื่อนทัพเข้าทุ่งร้างก็ไม่ต้องไปคำนึงว่าจะเป็นฤดูสารทหรือเหมันต์"

นายทหารหนุ่มก็คือศิษย์สถานศึกษาฉางเจิงหมิง ผู้ที่ทางกองทัพให้การเลี้ยงดูฟูมฟัก ฝีมือในการขี่ม้าและยิงธนูเป็นเลิศ เคยปฏิบัติหน้าที่ในกองกำลังอวีหลินมาก่อน การมาเป็นแนวหน้าในกองทัพพิทักษ์เยียนครั้งนี้มันถูกมอบหมายให้ประจำการอยู่ที่เมืองหน้าด่านซึ่งอยู่ทางเหนือสุดและอันตรายมากที่สุด แต่แทนที่จะสะทกสะท้าน ตรงกันข้ามมันกลับกระเหี้ยนกระหือรือที่จะนำไพร่พลบุกเข้าทุ่งร้าง สร้างความดีความชอบให้สื่อเลื่องกระเดื่องดัง คิดไม่ถึงจะรออยู่นานเป็นเดือนกองทัพกลับไม่มีวีแววจะเคลื่อนพลเข้าสมรภูมิอย่างจริงจัง

หลายวันมานี้มันอารมณ์เสียอยู่บ้าง พอได้ยินหนึ่งเซวียพูดเช่นนี้ก็แย้งขึ้นว่า

"อาศรมเทพออกโครงการให้ทุกแคว้นส่งกำลังเข้าช่วยเหลือ ดังนั้น
แคว้นต่างๆ ในจงหยวนจึงเคลื่อนไพร่พลกันอย่างเอิกเกริก แค่นี้เพียงอาหาร
ที่คนและม้ากินในแต่ละวันก็ต้องสิ้นเปลืองเงินทองไปมากมาย อีกทั้ง
ยังใช้ความพยายามไปไม่น้อยกว่าจะรวมพลกันแล้วเสร็จ แล้วจะเป็น
ไปได้อย่างไรที่จะไม่ทำศึก"

หนึ่งเซวียน้วยปากไปข้างหน้า ย้อนถามว่า

"ก็เจ้าดูเอาสิว่านี่มันเหมือนกับการทำศึกกันหรือไม่"

ฉางเจิงหมิงมองรถม้าที่กำลังวิ่งเข้ามา กล่าวว่า

"ที่ผ่านมามีการปะทะเล็กๆ น้อยๆ อยู่ตลอดเวลา ข้าว่าไม่ใช่ไม่ทำ
ศึกกัน เพียงแต่กองกำลังรวมของทั้งสองฝ่ายภายในเกิดการปิดภาวะ
จึงยากที่จะบอกได้ว่าสงครามจริงๆ จะเกิดขึ้นเมื่อใด"

หนึ่งเซวียน้วยหน้ากล่าวว่า

"การปะทะเล็กๆ น้อยๆ ย่อมต้องดำเนินต่อไป แต่นั่นก็เพื่อเอาไว้ใช้
เป็นอำนาจต่อรองยามเจรจากับเผ่าจ้าวจั้งเท่านั้น บัดนี้ที่นี้มีกำลังคนรวม
กันถึงกว่าสิบหมื่นแล้ว แต่ข้าก็ยังบอกว่าศึกใหญ่ไม่มีทางเกิดขึ้น เพราะ
เหตุใดนะรี หากเจ้าเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าเป้าหมายของการรวมพล
ในครั้งนี่คืออะไร คำถามนี้ก็จะไม่เป็นปริศนาสำหรับเจ้า"

"เพราะอะไรกันเล่า"

ฉางเจิงหมิงถามอย่างงุนงง

แทนที่จะตอบ หนึ่งเซวียน้วยกลับย้อนถาม

"เพราะเหตุใดเผ่าจ้าวจั้งจึงก่อความวุ่นวายขึ้นที่ชายแดน"

ฉางเจิงหมิงตอบโดยไม่ต้องคิด

"ก็เพราะพวกมันมีนิสัยป่าเถื่อนดุร้ายและละโมภ"

หนึ่งเซวียน้วยรูดวาท

"เพี้ย เหลวไหล...ใครบ้างที่ไม่ละโมบ"

คราวนี้ฉางเจิงหมิงตอบอย่างลึกลับ

"หรือเป็นเพราะชาวเปยฮวงอพยพลงใต้"

หนึ่งเซวียพยักหน้ากล่าวว่า

"ศัตรูที่แท้จริงของฉานอวีเผ่าจั่วจั้งก็คือเผ่าเปยฮวงที่อยู่ด้านหลัง
มันต่างหาก ส่วนสาเหตุที่อาศรมเทพแห่งซีหลิงออกโองการก็เพราะ
ระแวงว่าการที่ชาวเปยฮวงลงใต้จะทำให้พรรคมารฟื้นคืนชีพอีกครั้ง
สำหรับต้าถัง...ชาวเปยฮวงเคยถูกพวกเราเล่นงานจนแทบสิ้นเผ่าพันธุ์
พวกเขาย่อมต้องระแวงถึงการล้างแค้นหากปล่อยให้พวกมันแข็งแกร่ง
ขึ้น ดังนั้นเมื่อแยกแยะให้ลึกซึ้งลงไป สิ่ง que ทุกคนกังวลกลับเป็นนักรบ
ชาวเปยฮวงที่อยู่ห่างจากที่นี่ไปอีกไกลต่างหาก"

ชาวเปยฮวงจากจงหยวนไปนานกว่าพันปีแล้ว สำหรับคนจงหยวน
ถือเป็นตำนานเก่าแก่เกินกว่าจะจดจำได้ ก่อนเดินทางมาชายแดน ศิษย์
สถานศึกษาแต่ละคนถูกยึดเยียดความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวนอกด่านไป
ไม่น้อย จึงพอจะเข้าใจประวัติศาสตร์ในช่วงนั้นได้เป็นส่วนใหญ่ แต่
ถึงกระนั้นในสายตาของพวกมันกับชาวจงหยวนทั้งหลาย ชนเผ่านี้ก็ยังคง
มีความลึกลับยิ่ง

"แต่ได้ยินว่าเผ่าเปยฮวงตอนนี้เหลือคนแค่ยี่สิบสามสิบหมื่น ต่อให้
ทุกคนจับอาวุธขึ้นสู้ก็ไม่สามารถสร้างแรงกดดันใดๆ ให้กับจงหยวนได้
ตรงกันข้ามทหารม้าเผ่าจั่วจั้งที่เชี่ยวชาญการศึกมีจำนวนมากมายับ
ไม่ถ้วน หากพวกมันอพยพลงใต้มาจริงๆ..."

"เผ่าจั่วจั้งถูกชาวเปยฮวงแย่งชิงทุ่งหญ้าผืนใหญ่ไปครอบครองหน้า
ต่อตา ถูกบีบคั้นให้ต้องล่องล้าเส้นที่ต้าถังเราขีดไว้ให้ ชาวเปยฮวงอาศัย
จำนวนคนแค่ยี่สิบสามสิบหมื่นก็ยังสามารถทำได้ถึงขั้นนี้ หากให้เวลา

พวกมันที่ได้ชื่อว่าเป็นนักรบตั้งแต่เกิดหยั่งรากลงในดินแดนทางเหนือ ขยายจำนวนผู้คนอย่างรวดเร็ว เจ้าไม่รู้สึกรว่าเป็นเรื่องที่น่ากลัวบ้างเลยรี อาศรมเทพแห่งซีหลิงกับราชสำนักเรามีเหตุผลใดที่จะไม่ตื่นตัว"

หญิงเซวียยิ้มพลางกล่าวต่อ

"อย่าลืม ขอเพียงมีเสบียงอาหาร สามารถกินอิ่มท้อง การให้กำเนิด ลูกเป็นเรื่องที่ง่ายดายยิ่ง"

ฉางเจิงหมิงเสียบไปนานก่อนถามว่า

"แล้วพวกเราสมควรทำอย่างไรดี"

หญิงเซวียมองคว้นด้าที่ลอยอยู่ไกลๆ ขบคิดสักครู่ก่อนตอบว่า

"ดูจากสถานการณ์ในตอนนี้อยู่ ข้าว่าอาศรมเทพแห่งซีหลิงกับ ราชสำนักเราคงมีความคิดเห็นเหมือนกัน นั่นคือบีบให้เผ่าจั่วจั้งเปิดฉาก ทำศึกกับเผ่าเปยฮวงอีกครั้ง โดยพวกเรารับหน้าที่เตรียมอาวุธและเสบียง อาหารให้ ส่วนพวกมันมีหน้าที่ออกรบ"

ฉางเจิงหมิงถามอย่างงุนงง

"เผ่าจั่วจั้งสู้แพ้พวกเปยฮวง ถูกบีบให้ต้องถอยร่นจนกลายเป็น รุกรานชายแดนแคว้นเยียน แล้วยังจะโง่ถึงขั้นหันหลังกลับไปสู้ใหม่หรือ"

"ดังนั้นพวกเราจึงต้องมาอยู่ที่นี้อย่างไรเล่า ตอนนี้อาศรมเทพกับ ราชสำนักได้แสดงท่าทีอย่างชัดเจนแล้ว นั่นคือให้สองทางเลือกแก่ ฉานอวี่เผ่าจั่วจั้ง คือเจ้ากับพวกข้ารบกัน หรือเจ้ารบกับเผ่าเปยฮวง โดยมีพวกข้าคอยสนับสนุน หากเลือกทางแรกเจ้าต้องมอดม้วยอย่าง แน่นนอน หากเลือกทางที่สองก็เป็นไปได้ที่เจ้าจะมอดม้วย แต่ความ แน่นนอนกับความเป็นไปได้มีความแตกต่างกันอยู่"

ฉางเจิงหมิงคิดไม่ถึงว่าเรื่องราวจะสลับซับซ้อนถึงเพียงนี้ หลัง นิ่งอึ้งไปเป็นครู่ก็ถอนใจกล่าวว่า

"ทั้งสองทางเลือกนี้เลือกได้ไม่ง่ายเลย"

หนึ่งเซวียตบไหล่มันกล่าวว่า

"ฉานอวี่ก็คิดเช่นนี้เหมือนกัน"

ทันใดนั้นทหารม้าติดอาวุธเบาหลายสิบนายก็ปรากฏตัวขึ้นในลานทุ่งด้านล่าง ผู้นำตำแหน่งเซียวเว่ย* สิ้นหน้าดูร้อนร่นกระวนกระวาย มันมองขึ้นมาจากที่หนึ่งเซวียนั่งอยู่ ทำท่าจะขึ้นมาแต่ก็ไม่กล้า

ฉางเจิงหมิงเห็นทหารเหล่านั้นท่าทางเคร่งเครียดราวกับกำลังเผชิญหน้ากับศัตรูตัวฉกาจ จำได้ว่าพวกมันเป็นทหารม้าที่ขึ้นตรงต่อจวนแม่ทัพใหญ่ จึงปรายตามองหนึ่งเซวียอย่างแปลกใจ

เซียวเว่ยคนนั้นตะโกนมาอย่างร้อนใจ

"เซียนเซิง** ลีบสาม ที่นี้อยู่ใกล้กับพวกคนเถื่อนมากเกินไป ไม่มีความปลอดภัย พวกเรายังคงกลับเข้าค่ายทหารกันเถอะ"

"เซียนเซิงลีบสาม?"

ฉางเจิงหมิงทวนคำด้วยความฉงน

หนึ่งเซวียเห็นสีหน้าร้อนออกร้อนใจของเหล่าทหารก็ถอนใจเอือก ลูกขึ้นบัดเศษหญ้าที่ติดตามซากางเกง หันไปอธิบายกับฉางเจิงหมิงที่ลุกขึ้นยืนตาม

"พวกมันไม่รู้ว่ข้าคือใคร รู้แต่เพียงว่าข้าอยู่ในลำดับที่ลีบสาม"

หนึ่งเซวียกล่าวต่อ

"แม้การเป็นผู้นำศิษย์สถานศึกษาในครั้งนี่ของข้าจะไม่ต้องรับผิดชอบความเป็นตายของพวกเจ้า แต่ข้าก็อดสนใจสถานการณ์ความเป็น

* เซียวเว่ย หมายถึงนายหมู่หรือนายกองที่มียศขุนนางนับตั้งแต่ลำดับหลักชั้นหกบนลงไป

** เซียนเซิง (ซึ่งแซหรือซินแส) เป็นคำเรียกปัญญาชนในสมัยโบราณ เพื่อแสดงความยกย่องผู้มีความรู้ จึงมักใช้เรียกครูบาอาจารย์ หมอรักษาโรค หมอดู นอกจากนี้ยังใช้กล่าวถึงผู้เป็นสามี ปัจจุบันคำนี้ยังใช้ในความหมายว่า Mister ด้วย

อยู่ของพวกเจ้าไม่ได้ จึงมาดูแลตัวเอง ตอนนั้นถูกคนเร่งแล้ว ได้แต่ต้องจากไปก่อน พรุ่งนี้เช้าจะไปหน่วยรบที่สุ่ย (วาริหยก) ชื่อภู่อี๋หลันกับหวังอิงอยู่ที่นั่น"

"ลำบากเจ้าแล้ว"

ฉางเจิงหมิงกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"ก็แค่ผู้ตรวจการที่ถูกอัญเชิญเอาไว้บนแท่น เดินอาดๆ ตีหมกินไปทั่ว มีความลำบากตรงไหนกัน"

หนึ่งเซวี่ยหัวเราะเยาะตัวเอง ทำมือเป็นเชิงให้อีกฝ่ายไม่ต้องไปส่งจากนั้นปิดเศษดินเศษหญ้าออกจากกันเดินลงเนินเขาไป

เมื่อไปถึงด้านล่าง มั่นมองเซี่ยวเว่ยที่ติดตามมันเสมือนเป็นเงาตามตัวมาเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม แล้วมองท่าทางของพลทหารที่เหลียวมองไปรอบๆ อย่างตื่นตัวราวกับจะมีทหารม้าเผ่าจิวจิ้งโผล่ออกมาได้ทุกเมื่อ ก่อนกล่าวอย่างอิดหนาระอาใจ

"ที่นี่ยังเป็นค่ายทหารของต้าถังเรา ใยต้องตั้งเครียดกันถึงเพียงนี้"

เซี่ยวเว่ยตอบอย่างนอบน้อม

"เบื้องบนมีคำสั่งมาอย่างเคร่งครัด ให้พวกผู้น้อยรับประกันความปลอดภัยของท่าน"

หนึ่งเซวี่ยนึกถึงชีวิตในชายแดนที่ควรจะมีอิสระไร้ใจ แต่กลับมากลายเป็นจิตซีตน่าเบื่อหน่าย ก็ต้องสายหน้ากล่าววา

"ข้าเป็นเพียงผู้ฝึกฉนวนธรรมดา มิใช่แม่ทัพใหญ่ชยาโหวสักหน่อย แต่ปรากฏว่าตอนนี้ไปไหนมาไหนกลับต้องมีทหารม้าหลายสิบนายติดตามอยู่ตลอดเวลา นี่นับเป็นเรื่องใดกัน"

"เขียนเชิงสิบสาม แม้พวกเราจะไม่รู้ฐานะที่แท้จริงของท่าน แต่จวนแม่ทัพออกคำสั่งเป็นเด็ดขาดว่าความปลอดภัยของท่านยังสำคัญ

กว่าตัวแม่ทัพใหญ่เองเสียอีก"

นี่คือคำตอบที่ตรงตามความเป็นจริงที่สุด

ภายในกองกำลังประจำทิศตะวันออกเฉียงเหนือมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่าหนังสือคือศิษย์ของจอมปราษฎ์ ที่จวนแม่ทัพใหญ่ใส่ใจในความปลอดภัยของมันถึงเพียงนี้มิใช่เพราะชยาโหววรู้ฐานะราชวงศ์รัชลับของมัน หรือรู้ว่ามันได้รับราชโองการให้มาตรวจสอบตัวเอง จึงคิดจะกันตัวมันไว้จากงานด้านการทหาร แต่เป็นเพราะเหตุผลที่แสนจะธรรมดาข้อหนึ่ง

ศิษย์สถานศึกษาทุกระดับที่ฝึกภาคปฏิบัติอยู่ที่แนวหน้าต้องอาศัยดาบจริงหอกจริงแลงมาซึ่งความดีความชอบทางการทหาร นี่คือธรรมเนียมของต้าถัง ดังนั้นตั้งแต่ขุนนางใหญ่ในราชสำนักเรื่อยมาจนถึงแม่ทัพชายแดนจึงต่างก็ปฏิบัติต่อคนหนุ่มสาวเหล่านี้เหมือนนายทหารอื่นๆ ไม่เว้นแม้แต่ศิษย์รุ่นนี้

แต่หนังสือมีใช้ศิษย์สถานศึกษาธรรมดาทั่วไป มันคือศิษย์ในชั้นสอง

ตามธรรมเนียมที่ทำกันมา ไม่เคยมีศิษย์ชั้นสองเข้าร่วมในการฝึกภาคปฏิบัติ แต่มาปีนี้นักกลับมีการแหกกฎเป็นพิเศษให้กับหนังสือ เป็นที่รู้กันว่าหากปล่อยให้ศิษย์ของจอมปราษฎ์ต้องพบกับภัยอันตรายใดๆ ในแนวหน้า แม้จะแค่เส้นผมหลุดไปหนึ่งเส้นก็อาจก่อให้เกิดเรื่องราวเฉยเถิดใหญ่โตได้ แม่ทัพใหญ่ชยาโหววอาจจะทนรับความพิโรธขององค์จักรพรรดิได้ แต่คิดว่าคงไม่มีความกล้าที่จะเผชิญหน้ากับความผิดหวังของจอมปราษฎ์

ด้วยเหตุนี้หลังจากมาถึงชายแดนทางเหนือของแคว้นเยียน แทนที่หนังสือจะได้หวนกลับคืนสู่ชีวิตที่ต้องสู้รบกินนอนอยู่บนหลังม้าอย่าง

ที่มันคุ้นเคย กลับต้องถูกทหารพวกนี้ปรนนิบัติรับใช้ราวกับเป็นบรรพบุรุษ
ของพวกมัน

ทหารทั้งค่ายนอกจากจะช่วยอารักขาความปลอดภัยให้มันอย่าง
เหนียวแน่นแล้ว ยังสารพัดทั้งเรื่องกินดื่มหลับนอน ล้วนพยายามทำให้
มันพึงพอใจที่สุด แต่จะไม่มีการยอมให้มันเข้าไปใกล้สถานที่ที่อาจมีอันตราย
อย่างเด็ดขาด ดังนั้นนอกจากไปเยี่ยมค่ายทหารและหน่วยรบที่กระจาย
อยู่ตามแนวชายแดน และไปเยี่ยมเยียนสหായร่วมสถานศึกษาอย่าง
ฉางเจิงหมิงแล้ว มันก็ไม่มีสิ่งใดให้กระทำอีก

หนึ่งเชียวมองเหล่าทหารที่รอกุ้มกันส่งมันไปจากที่นอนอย่างอบอุ่น
พลางถอนใจเฮือกอย่างเหนื่อยหน่าย ก่อนยึดนิ้วใส่ปากเป่าเสียงดัง

ม้าสีดำตัวหนึ่งวิ่งตะบึงออกจากกอกหญ้า แม้มันหลังจะบรรทุก
สัมภาระกองใหญ่ แต่ก็ยังคงห้อมมาเต็มเหยียดราวกับจะเหินบิน ปากมัน
กำลังเคี้ยวหยับๆ ไม่ทราบว่าเป็นทุ่งหญ้าที่มีแต่ต้นไม้ใบร่วงโกรนและ
หญ้าที่ถูกน้ำค้างแข็งปกคลุมจนมืดมีอะไรให้กิน มันถึงได้ดูเบิกบาน
สำราญใจถึงเพียงนี้

ยามดึกในค่ายทหารไร้ลมโซย ทว่าเปลวไฟจากกองฟืนกลับพลัว
ไหวอย่างอ่อนโยน ทหารด้าถึงหลายสิบนายกระจายตัวอยู่โดยรอบ
ที่ออกเวรก็หลับอยู่ ที่เข้าเวรก็ยืนยามอย่างตื่นตัว มีเพียงหนึ่งเชียวกับ
เชียวเว่ยคนนั้นเท่านั้นที่นั่งอยู่ข้างกองไฟ

เมื่อกลางวันเชียวเว่ยผู้นี้เรียกมันว่าเซียนเซิงสิบสามราวกับไม่รู้ถึง
ฐานะที่แท้จริงของมัน แต่ยามนี้ขณะที่กำลังนั่งข้างกองไฟอันอบอุ่น
คำเรียกหากลับเปลี่ยนไปแล้ว

"ใต้เท้าหนึ่ง พงุ่นนี้จะไปค่ายตงเซิง (พิชิตตะวันออก) จริงๆ หรือ

ที่นั่นอยู่ใกล้กับชาวเยียนเกินไป อาจเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นก็ได้"

หนึ่งเซวียกำลังใช้กิ่งไม้พลิกหัวมันในกองไฟกลับไปกลับมา พอได้ยินเช่นนั้นก็เงยหน้าถอนใจออกมาเฮือกหนึ่งก่อนเหลียวมองไปรอบๆ เมื่อเห็นว่าไม่มีใครสนใจมองมาก็กระซิบตอบว่า

"อยู่ที่ชายแดนมาเดือนเศษแล้ว กระทั่งเรื่องยุ่งยากเล็กๆ น้อยๆ ยังไม่มี ตามความเห็นของข้า นี่แหละคือความยุ่งยากอย่างแท้จริง"

มันมองไปหน้าที่ดูเหมือนคนชื่อๆ ของเซียวเว่ยก่อนกล่าวว่า

"จะว่าไปแล้วเราสองคนต่างโชคไม่ดีอยู่บ้าง เจ้าคือราชาของครักษ์ลับที่แฝงตัวอยู่ในเมืองถู่หยาง แต่อยู่ดีๆ ก็ถูกส่งมาติดตามข้า ทำเอาเวลาข้าอยากรู้สถานการณ์ในเมืองถู่หยางกลับไม่รู้จะไปถามเอากับใคร"

เซียวเว่ยยิ้มเจื่อนๆ

"พอรู้ตัวว่าต้องติดตามคุ้มกันได้เท่า ผู้น้อยก็รู้สึกอับจนหนทางอยู่เหมือนกัน"

"เป็นไปได้หรือไม่ว่าทางจวนแม่ทัพใหญ่รู้ฐานะราชาของครักษ์ลับของเจ้าแล้ว แต่ไม่รู้จะจัดการอย่างไรดี จึงถือโอกาสส่งตัวเจ้ามาติดตามข้าเสียเลย...หรือบางทีแม้แต่ฐานะราชาของครักษ์ลับของข้า พวกมันก็อาจจะล่วงรู้แล้วก็ได้"

เซียวเว่ยส่ายหน้า

"ได้เท่าโปรดวางใจ ฐานะของผู้น้อยสมควรยังไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ส่วนของได้เท่า...ผู้น้อยคิดว่าไม่ว่าจะเป็นกุนซื่อหรือคนในค่ายย่อมต้องไม่มีใครคิดว่าคนที่มีฐานะสูงส่งอย่างท่านจะมาป็นราชาของครักษ์ลับ"

หนึ่งเซวียเขี่ยมันสองหัวที่เผาจนสุกแล้วออกจากกองไฟ โยนหัวหนึ่งให้เซียวเว่ย อีกหัวปอกเปลือกกินเองอย่างช้าๆ เพราะความร้อนที่แทบลวกปาก กล่าวเสียงอู้อี้ว่า

"เช่นนั้นก็ดีแล้ว ข้าไม่อยากถูกคนจับตามองอยู่ตลอดเวลา"
 เขียวเว่ยเก็บหัวมันที่กลิ้งมาถึงปลายเท้า มองหญิงเซวียพลางขบคิด
 เรื่องของเซียนเจิงลิปสามท่านนี้ทำให้มันรู้สึกงุนงง ทหารคนอื่นๆ
 อาจจะไม่รู้ แต่มันเป็นราชวงศ์ของครักซ์ลับ มีหรือจะไม่รู้ว่านี่คือศิษย์ของ
 จอมปราศรัย แต่เหตุใดมันได้ทำที่มีฐานะสูงส่งเช่นนี้จึงต้องเดินทางมายัง
 แนวหน้า และที่ทำให้มันยิ่งงงหนักขึ้นคือคนผู้นี้ยังต้องการทำเรื่องที่มี
 อันตรายใหญ่หลวงซึ่งยังไม่รู้ว่าคุ้มกับที่ต้องเสี่ยงหรือไม่

ที่นั่นคือสถานที่รกร้างไร้ผู้คน คือสมรภูมิรบที่มีเศษพohonอยู่ใน
 พงหญ้า หากทำให้แม่ทัพใหญ่ชยาโหวเดือดดาลถึงขั้นไม่สนใจว่า
 อีกฝ่ายเป็นศิษย์ชั้นสองของสถานศึกษา ลงมือฆ่าแล้วหมกศพไว้ใน
 พงหญ้าเหล่านี้ ใครจะไปหาเจอว่ามันตายเมื่อไหร่และอย่างไร ต่อให้เป็น
 จอมปราศรัยเองก็คงไม่มีทางสืบสวนเอาเรื่องได้

มีเสียงสวบสาดดังขึ้น ทหารที่ทำหน้าที่ลาดตระเวนกลางดึกจึงเดิน
 ออกไปตรวจตรา

"ที่เข้ามาในครั้งนี้มีได้รับราชการให้มาสืบเรื่อง เพียงแต่มาคอย
 สอดส่องเรื่องทั่วไป"

หญิงเซวียโยนมันที่กินหมดไปค่อนหัวใส่กองไฟ ใช้แขนเสื้อเช็ดปาก
 ก่อนกล่าวว่า

"แต่ดูจากรูปการณืในตอนนี้ ข้าคงไม่มีทางทำภารกิจให้สำเร็จ
 ลุล่วงไปได้"

"เป็นเพราะฐานะพิเศษของท่าน ทางจวนแม่ทัพกลัวว่าจะ
 มีอันตราย จึงกันท่านให้อยู่ห่างจากเรื่องราวทั้งหลายทั้งปวง หากท่าน
 ต้องการจับตาดู...เอ่อ คนผู้นั้น ก็ได้แต่ต้องไปเมืองถู่หยางแล้ว"

มันลั่นเลเล็กน้อยแต่สุดท้ายก็ยังเอ่ยถึงเรื่องนี้ขึ้นมา คนสำคัญอย่าง

เขียนเชิงสิบสามรับราชโองการลับจากองค์จักรพรรดิมาด้านชายแดน ก็เท่ากับมาปฏิบัติภารกิจต่างพระเนตรพระกรรณ และผู้ที่มีความสำคัญ พอให้ถูกตรวจสอบในพื้นที่นี้ เหลือมุมมองไปรอบตัวก็คงจะมีเพียงแม่ทัพใหญ่ซึ่งมันไม่กล้าเอ่ยนามออกมาตรงๆ เท่านั้น

ก่อนจะถึงชายแดนแคว้นเยียน ขบวนของศิษย์สถานศึกษาต้อง ผ่านเมืองกู่หยาง แต่ตอนนั้นทางจวนแม่ทัพส่งผู้ช่วยแม่ทัพใหญ่ออกมา ต้อนรับ หมิงเซวียจึงยังไม่ได้พบหน้าชยาโหว

หมิงเซวียเงยไปอึดใจก่อนหัวเราะเบาๆ กล่าวว่า

"วันหน้าจะต้องไปให้ได้"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)